

Druge stranke u postupku: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 56. stavak 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije u vezi s člankom 3. stavkom 1. Direktive 96/71/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 16. prosinca 1996. o upućivanju radnika u okviru pružanja usluga ⁽¹⁾ tumačiti tako da im je protivna nacionalna odredba koja javnom naručitelju izričito propisuje obvezu sklapanja ugovora samo s poduzetnicima koji se i čiji se podugovaratelji prilikom podnošenja ponude pisano obvežu da će radnicima kojima je povjereno izvršavanje ugovora isplatiti minimalnu plaću koja je na razini države određena samo za javne, ali ne i privatne ugovore, kada ne postoje ni zakonski propisana minimalna plaća ni kolektivni ugovor koji bi općenito obvezivao potencijalnog izvođača i mogućeg podugovaratelja?
2. U slučaju negativnog odgovora na prvo pitanje:

Treba li pravo Unije u području ugovaranja javne nabave, a osobito članak 26. Direktive Europskog parlamenta i Vijeća 2004/18/EZ od 31. ožujka 2004. o usklađivanju postupaka za sklapanje ugovora o javnim radovima, ugovora o javnoj nabavi robe te ugovora o javnim uslugama ⁽²⁾ tumačiti tako da mu se protivi nacionalna odredba kao što je članak 3. stavak 1. točka 3. LTTG-a koji propisuje obvezno isključenje ponude u slučaju kada se gospodarski subjekt već prilikom podnošenja ponude u odvojenoj izjavi nije obvezao na određeno postupanje na koje bi u slučaju sklapanja ugovora bio obavezan ugovorom i bez davanja te izjave?

⁽¹⁾ (SL L 18, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 5., str. 127.).

⁽²⁾ (SL L 134, str. 114.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 1., str. 156.).

Tužba podnesena 17. ožujka 2014. – Europska komisija protiv Talijanske Republike

(Predmet C-124/14)

(2014/C 175/27)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Tužitelj: Europska komisija (zastupnici: C. Cattabriga i M. van Beek, agenti)

Tuženik: Talijanska Republika

Tužbeni zahtjev

- utvrditi da Talijanska Republika, oduzevši osoblju „na vodećim položajima” (odnosno liječnicima) nacionalne zdravstvene službe pravo na maksimalan prosječan broj radnih sati od 48 sati tjedno, kao i ukupnom zdravstvenom osoblju iste službe pravo na 11 sati neprekidnog dnevnog odmora a da nije osigurala odgovarajuće zamjensko vrijeme za odmor, nije ispunila obveze koje je bila dužna ispuniti u skladu s člancima 3., 6. i 17. stavkom 2. Direktive 2003/88/EZ ⁽¹⁾;
- naložiti Talijanskoj Republici snošenje troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Članci 3. i 6. Direktive 2003/88/EZ državama članicama nalažu da poduzmu potrebne mjere kako bi se, s jedne strane, svakom radniku osiguralo pravo na dnevni odmor u trajanju od najmanje 11 sati neprekidno, unutar vremena od 24 sata, i, s druge strane, kako bi se osiguralo da prosječan broj radnih sati u svakom sedmodnevnom razdoblju, uključujući prekovremene sate, ne prelazi 48 sati. Odstupanja od takvih odredbi, iako nisu potpuno isključena, podliježu točno određenim uvjetima.

Provedbom Direktive 2003/88 talijanski zakonodavac je povrijedio te odredbe isključivši sve liječnike „na vodećim položajima” nacionalne zdravstvene službe iz područja primjene odredbi koje se odnose na maksimalan prosječan broj radnih sati i ukupno zdravstveno osoblje te službe od pravila koja se odnose na dnevni odmor.

Komisija osobito navodi da, kao prvo, u Italiji propisi i nacionalni kolektivni ugovori koji se odnose na nacionalnu zdravstvenu službu sve liječnike koji rade za nacionalnu zdravstvenu službu službeno klasificiraju kao „radnike na vodećim položajima” a da ne uživaju nužno povlastice radnika na vodećim položajima ili autonomiju glede vlastitog radnog vremena. Kao drugo, talijanske vlasti nisu bile u stanju dokazati da je zdravstveno osoblje nacionalne zdravstvene službe, iako nije imalo pravo na dnevni odmor od uzastopnih 11 sati, odmah po završetku radnog vremena imalo pravo na odgovarajuće neprekidno zamjensko vrijeme za odmor.

(¹) Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.)

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 18. ožujka 2014. uputio Fővárosi Törvényszék (Mađarska) – Iron & Smith Kft. protiv Unilever NV

(Predmet C-125/14)

(2014/C 175/28)

Jezik postupka: mađarski

Sud koji je uputio zahtjev

Fővárosi Törvényszék

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Iron & Smith Kft.

Druga stranka u postupku: Unilever NV

Prethodna pitanja

1. Je li dovoljno u svrhu dokazivanja ugleda žiga Zajednice u smislu članka 4. stavka 3. Direktive 2008/95/EZ o usklađivanju zakonodavstava država članica o žigovima (¹) (u daljnjem tekstu: Direktiva) da navedeni žig uživa ugled u jednoj državi članici i u slučaju kada je prijava za registraciju nacionalnog žiga koja je predmet prigovora zasnovanog na takvom ugledu podnesena u državi različitoj od te države članice?
2. Mogu li se u okviru teritorijalnih kriterija koji se koriste pri ispitivanju ugleda žiga Zajednice primjenjivati načela koja je utvrdio Sud Europske unije u pogledu stvarne uporabe žiga Zajednice?
3. Ako nositelj ranijeg žiga Zajednice dokaže ugled svog žiga u državama različitim od države članice u kojoj je podnesena prijava za registraciju nacionalnog žiga, a koje pokrivaju pretežni dio teritorija Europske unije, može li mu se, neovisno od toga, nametnuti obveza dokazivanja i u odnosu na tu državu članicu?
4. Ako je odgovor na prethodno pitanje negativan, može li se dogoditi, uzevši u obzir posebnosti unutarnjeg tržišta, da žig koji je bio predmet intenzivne uporabe u pretežnom dijelu Europske unije bude nepoznat relevantnoj nacionalnoj javnosti i da stoga ne bude ispunjen drugi uvjet za odbijanje registracije iz članka 4. stavka 3. Direktive, to jest postojanje opasnosti da se nacionalnim žigom nanese šteta tom ranijem žigu ili da se nepošteno koristi njegov razlikovni karakter odnosno ugled? Ako je tome tako, koje činjenice mora dokazati nositelj žiga Zajednice da bi prethodni uvjet bio ispunjen?

(¹) Direktiva 2008/95/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. listopada 2008. o usklađivanju zakonodavstava država članica o žigovima (SL L 299., str. 25.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 2., str. 149.)